

Зулума кожного дня ходила до Божого дому. З собою завжди наперед носила, а потім водила за ручку свого маленького Онуфрійка і горячо молила ся перед образом Христа Спасителя за душу свого небіщика Петра.

Від часу, коли Зулума по втраті мужа прибула до царського двора, до рідного батька, проминуло три роки. Онуфрійко вже підріс так, що міг з своєю мамою розмовляти ся дитинячою бесідою; а коли мати своїм давнім звичаєм пішла щодень до церкви, то він біг за нею і клякав в церкві разом з мамою перед образами і разом з нею молив ся за душу свого тата, хоч його не знав.

І наступив четвертий рік по втраті мужа. Почав її батько просити, щоб дала ся наклонити виїти за муж за того міністра, що перше мала бути його женою. Але Зулума не була рада тим намовам, бо крѣпче хотіла дотримати ті слова, котрі приобіцяла, коли прийшла, що до смерти мужа не кине. Колиж отець став її що дня просити її намовляти, вона не мала сили тим намовам оперти ся і мусила піддати ся волі батька.

Так стало ся, що одного разу говорив її батько, щоб просьбу його учинила.

— Отче! — відповіла Зулума, подумавши. — Коли крѣпче хочеш, щоб я була женою того твого вірного слуги міністра, учини тобі то, але перше нехай тої жєних збудує мені таку церков, котра би мені сподобала ся... Доперва в тій церкві візьму шлюб із ним!...

Цар розновів міністрови, чого Зулума жєлає. Міністер урядовав ся тим дуже і сейчас сказав звозити матеріял на будову.

За кілька днів опісля був уже матеріял на місці. Одні робітники вже будують фундамент, під руками других вносять ся стїни, знов інші порають ся коло інших робіт... аж любо було подивити ся як ціла будова скоро і спрятно поступала і за кілька місяців була церков готова! Зараз закликав міністер славного маляра, щоб ту церков змалював.

— Обіцяю тобі — каже — великі гроші, щоб ти так її змалював, що ніде в цілїм світі такого малярства не видко.

Добирали малярі способів, яких уміли і знали, щоб церков величаво змалювати; а коли робота була покінчена, приходять вони до міністра і говорять йому о тім...

Приходить міністер до церкви, подивив ся на роботу; красно виглядає, аж в очах мигтять. Утїшив ся тим дуже...

— Певно Зулума красшого малярства в своїм житю не бачила! — каже сам до себе. — Певно уподобає собі сю роботу і за кілька днів вже буду мав її за жєну!